

[Jørgen Junior]

mere kritiske briller, det bliver heller ikke den altafgørende anstødssten mellem oppositionspartierne. Det, der derfor er baggrund for, er ganske enkelt realisationen af et virkeligt alternativ til socialdemokratiet.

Det er imidlertid umådelig vanskeligt at skabe af mange grunde, og man må jo nok sige, at det nye minikraftcenter har medansvaret for den socialdemokratiske salamipolitiks succes. Heroverfor bør efter min opfattelse de 4 borgerlige partier sige nej fremover, hvis der skal være anelse af realiteter i et alternativs politiske muligheder for at ændre udviklingen i Danmark. Det er ikke acceptabelt, at man kalder det ikke-socialistisk politik, hvis det lykkes at opnå en 5 pct.s forringelse af en lov i stedet for den 10 pct.s forringelse, socialdemokratiet har ønsket.

Fremskridtspartiet har også sin del – måske nok en ret stor del – af medansvaret for, at der ikke er en slagkraftig opposition; men det er samtidig det eneste parti, der kan tilføre det nyetablerede minikraftcenter så meget styrke såvel mandatmæssigt som politisk, at dette kan udvikle sig til det nødvendige maxikraftcenter, hvis vi skal blive i den terminologi, et maxikraftcenter, der efter næste valg nødvendigvis må fremstå som det alternativ til socialdemokratiet, som dette land trænger så hørdt til. Med andre ord: et center, der er et regeringsalternativ.

Lad mig sige det på den måde: hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s tale i dag var ikke nok, hr. Christophersens tale, hr. Erhard Jakobsens tale, hr. Poul Schlüters tale var heller ikke nok hver for sig, men lagt sammen og taget i betragtning, at stort set de samme synspunkter på mange områder blev udtrykt, om end med forskelligt sprog, der appellerer til forskellige grupper af samfundsborgere, vil det imidlertid kunne være grundlaget for, at en vis form for sund fornuft atter kan få overtaget i Danmark, ikke ved at der, som hr. Ib Christensen lægger op til, skal skabes en konfrontationsblokdannelse, men ved simpelt hen at standse denne socialdemokratiske nedbrydning, som er en nødvendig forudsætning for, at vi igen på et eller andet tidspunkt kan påbegynde en opbygning. Hver dag, der går med denne regering, betyder efter min opfattelse, udtrykt på min måde, det samme som det, jeg har hørt i dag fra hr. Svend Andersen (Rosk. a.), hr. Poul Schlüter, hr. Christophersen, hr. Erhard Ja-

kobsen, nemlig at den politik, der føres af den nuværende regering, medfører en forøget fattiggørelse af samfundet, af den enkelte, og den medfører en social og en økonomisk katastroferisiko, en risiko, der i det lange løb, hvis vi ikke får standset denne nedglidning, i virkeligheden er en risiko for en politisk udslettelse af hele det demokratiske liv, som vi kender i Danmark.

Jeg har syntes, det var nødvendigt at sige det, også fordi det er noget, der diskuteres meget i medierne, ikke fordi det er et medieflip, men fordi det er en væsentlig, nødvendig forudsætning for, at dette samfund kan komme op at stå, og jeg håber, at ikke-socialisterne i dette ting fremover vil vise en helt anderledes voksenhed, end det har været tilfældet i denne samling, der nu slutter med sin utilstedelige mangel på resultater. Jeg synes, hr. Christophersens udtryk »utilstedelig« var helt rigtigt.

Ole Henriksen (SF):

De store investeringsopgaver, som ligger forude, har naturligvis optaget en del af dagens debat, og jeg skal ikke komme ind på alle disse opgaver. Regeringen er kommet med sit udspil, og de enkelte partier har markeret, hvor de står: de kommende måneder vil så vise, hvordan den endelige prioritering kommer til at se ud.

Desværre fremgår det af regeringens udspil, at man fortsat er indstillet på at opføre en Storebæltsbro, og dette til trods for at der i det sidste halve år er indløbet så mange foruroligende oplysninger om dette projekt. Det drejer sig ikke mindst om de økonomiske beregninger fra sagkyndig side, der får udgifterne til at forvandle sig fra de nuværende 5,8 mia kr. til snart 10 mia kr. og formentlig stadig under den forudsætning, at disse penge skal optages som lån i udlandet. Der er stor usikkerhed om, hvorvidt det skal være den kollektive trafik, privatbilismen eller skatteyderne, der måske hver for sig skal forrente og afdrage disse mange milliarder kroner, eller om det skal være i forskellige kombinationer, men alt i alt er der jo meget, der tyder på, at de forventninger til, at en bro skulle kunne blive noget af et gratis privilegium for enten privatbilismen eller for den kollektive trafik, er bristet, og dermed må vi se i øjnene, at de forventninger, man